

Horváth Ildikó

KÖDOSZLÁS¹

bárhogy is volt végül
mert leterheltségünk
mert szerzett tehetetlenségünk
és rejtett mintázataink
a te batyud meg az enyém
örökölt narratíváink
földhözragadságunk
a kislánykorodban rád fogott pisztoly az éjszakában
szőnyeg alá söpört sérelmeink
merthogy középen középkor középszer
meg a novemberi latyak
mert örömbefogadásra való képességünk rég elillant
mert hetekig tartó remete-rohamaim
de közös szerelmünk a Folyó
játékos fénylobbanásaink pernyéje
meg a fiaid akik furcsán néztek rám
mert próbálkoztál de nem volt elég
mert próbálkoztam de nem eléggé
mert hiába minden nem tudtam megállni
bárhogy is volt végül
mégiscsak
Te voltál életem nője
Te voltál életem nője
mert búvárokodásaim a galaxisokban
mert a világűr hidege csak fikció
hiszen ott nincs mi hordozza a hőt
hiszen ott űr van a Nagy Semmi
mert senki sincs egyedül
mert mindenki éppen elhagyott valakit
vagy elhagyták

---

1 Nemess László azonos című novellája nyomán.

mert mindenkinek van valakije
vagy nemrég még volt
és nemsokára talán újra lesz
mert a szerelem egyetlen mértékegysége az óra
az órák amit egymásnak szentelünk
az életünkben
Istenem milyen tékozlók voltunk Kedvesem
mert a nyár a keskeny betonszalag a parton
mert vízbe merüléseink pogány szentsége
meg a gesztus amivel letörölted
azt a kis trutyit a hátamról
az első furcsa alkoholmentes kábulat
ó ha tiszta lappal lehetne kezdeni
emlékszel sétánkra a végtelen hószakadásban
mert nem is magamban nem bíztam
hanem a világban
de ha gyermekem születne
bíznom kellene mondtad
mert az a csomó a melledben
mert a műtéted alatti súlyos köd
ami megfeküdte a teret a házak között
a köd a zsendicefehér gyilkos
bár inkább egy hajó
parancsnoki hidjáról bámulnám gondoltam
mert a te eszméleted más mint az enyém
mert az enyém borotvaéles
és hosszú ideig elviselhetetlen mondtad
amit időnként meg kell szakítani
mert cserebogár sárga cserebogár
nem kérdem én tőled mikor lesz nyár
mert igenis megvagyok nélküled
mert sosem szeretted igazán
mert sosem szerettelek igazán
mert hiába oszlott el a köd
mert az eloszló köd mögött a világ
már nem olyan mint azelőtt
de mégiscsak

Te voltál életem nője
Te voltál
életem
nője

LILLA ÉS ELENA

azt mondd sosem szánok
elég időt rád
s ha telefonon beszélünk
akkor is mosogatok közben
nem figyelek csak rád
kizárólag rád
hogymindig kapkodok
és nem nyugszom le végre
s mint a briliáns barátnőmben Lilla
folyton agyalok valamin
ha már itt tartunk
akkor inkább te vagy Lilla
az örökösen lázadó
zabolátlan csikó
persze már egy ideje
izmos mederben folydogálsz
meditálsz jógára jársz
lenyugodtál
azt mondd
mint Elenát Nápoly büze
fojtogatott az itthoni levegő
muszáj volt elhúznod
halkan hümmögök
itt a vonal innenső végén
abbahagyom a mosogatást
szinte látlak ahogy
ellágyult arccal

Nápolyra gondolsz
a sikátorokra ahol
együtt hancúroztunk anno
közös titkainkra
persze ha tudnád
hogy beléd látok
háborogva tagadnád
és üvölnél hogy hagyjalak már
békén az ilyen
nosztalgikus maszlagokkal
míg az edényeket pakolom
azon tűnődöm vajon
barátnók lennénk akkor is
ha mostanság hoz össze a sors
vagy tényleg csak a nosztalgikus
maszlagok tartanak össze
az hogy hazakísértelek
amikor részeg voltál és búskomor
s nem engedtelek hányódni
vagy hogy visszakézből megírtad
a fizika házimat
mert csak úgy melleleg
jól értetted és szeretted
Newton axiómáit
főleg a gyorsulásról
míg én inkább a tehetetlenségtől
szenvedtem
hogy véresre korcsolyáztuk a térdünket
a befagyott Maroson
s a forralt bortól
bíborködökbe szálltunk
hogy két hétre naplót cseréltünk
és titkosírással egymáséba írtunk
hogy mindig másféle fiúkra buktunk
az *egy* kivételével
aki mindkettőnket átvert

hogy *ooh you make me live*
üvöltöttük az éjszakába
téli estéken
amikor apád szikrázó haragja
fogadott otthon
és az a tánc
a tánc amibe belerángattál
hogy végül én is poklok
tüzében fortyogtam veled
de ismerjük be hogy mára
kiüresedtünk
nem jövünk lázba
sem egymástól
se mástól
azt mondom
túl híg amiket írok
meg patetikus
hogyan olvassak inkább
és igazad van
de most még ez kijött belőlem
még ezt megírtam
rólunk
flúgos emlékeink dala
lehetne a címe
kritizáld meg nyugodtan
ezt még végighallgatom
türelmesen
úgy hogy csak rád figyelek
kizárólag rád
aztán megyek
olvasni
végre

HUZAT

épp chateltem a kollégákkal
izzadságszag
ropogó billentyűk
szerda délelőtti brainstorming
amikor rám ír messen
egy ismeretlen öreglány
látta a múltkori posztomat
felismerte a templomot
ismerős a mosolyom
írja
vajon nem én vagyok
a gyerekkori barátnője
amúgy Deby volt a beceneve
és bocsi ha mégsem
Istenem Deby
hát hogyne
s már érzem is a zsíroskenyér
ízét a számban
fülemben nagyapám
orgonajátéka zsong
megcsap a tömjénillat
meg a virágzó orgonáké
a kertben ahol a bokrok mögé bújva
tanítottad nekünk
tejfölösszájú kölyköknek
amit te már fölfedeztél magadon
a csiklón lovaglást
évek múlva hallottam csak
milyen ronda egy szó
te másként nevezted Deby
curent
să ne dăm curent
sikoltottad

engedjük hogy bekapjon
a huzat
és én engedtem hogy bekapjon
és sodorjon
és hányszor játszottunk még
huzatosdit együtt
és mennyit bolyongtunk
a Lápos partján a köveken
hagytuk hogy szoknyánkat fújja
a Ciblesről leáramló szél
hagytuk hogy vigyenek lábaink
bele a késő estébe
emlékszem nagyapám
földült arcára
ahogy bottal a kezében
indult utánunk
és üvöltött és csapott
s mi féltünk
és nem értettük
mi a baj
és engedték hogy bekapjon a huzat
és sodorjon
messze sodorjon
de közben elhúztak az évek
s a percek lassan elhordták a szürke port
a küszöbök szürke porát
ahol ücsörögtünk
most meg rádkeresek a neten
nagy családot van
sok unoka
látom jó volt a huzatod
örülsz hogy én vagyok azt írod
s hogy a mosolyom a régi
talán az én huzatom se volt rossz
merengek magamban
de közben már
elhúztak az évek

s hanemegyéb
én is öreglány lettem
még szerencse
hogy a mosolyom a
rég

TEMPÓ, TEMPÓ²

mert maradt bennem valami
belőled Apám
ami mindig kidugja a fejét
talán egy nyúl
(vagy egy menyét?)
folyton tovahajszol
fut az út alattam
izzadok
kapkodok
lihegek
loholok
csörtet bennem a lég
hisz te is látod
mindenhova beesek
csak trappolok innen oda
(talán az úton lét mámore?)
az idő pénz szajkóztad
s mi nyargaltunk utánad
ha elküldtél intézni
mindig futnom kellett
alighogy megérkeztünk
már indulni kellett
álomban is űzöl
kapkodva szedem a lábam
leülhetnénk végre

---

2 Terék Anna: *Állat* című verse nyomán.

meginni egy teát
kortyolni lassan
várni hogy kihűljön
megkérdezném mit olvasol
hosszan eltűnődnék
megkérdeznéd mit álmodtam
s én ráérősen mesélnék
de csak az örökös mehetnék
s megint ez a odakozmálás szag
odakozmáltak a napok az évek
rohanni
suliba
vizsgára
munkába
moziba
boltba
szülészetre
focira
balettre
megnyitóra
évezőre
busz után
bankba
gyógytornára
kórházba
temetésre
szelek horzsolják bőrömet
csupa heg vagyok már
szétdarabolódnak a napok
az évek
elmélyülni vágyom
belefeledkezni
de csak ez a hajtás
a lelkem folyton lemarad
jó volna levetkőzni végre

lenyugodni
nézni hogy szalad

a múltkor pár szabad óráam akadt
rám szakadt
az Idő
zihálni kezdett ott benn
a nyulam
iszkolni vágyott
és akkor hirtelen
– magam is meglepődtem a mozdulaton –
kitekertem a nyakát
szivárgott sűrű vére
hátha most már lehiggadok
szusszantam fel végre

(ám azóta is hajt valami
a lelkem folyton lemarad
elvért a bitang nyúl
de cipelem a lovamat)

Ferencz S. Apor: Búzamező